

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 46 maart 2019

DE KUNST OM EEN GELUKKIG
HUWELIJK TE KRIJGEN

Martinus

KINDJE JEZUS MET DUIF
van André Stroobant

MARTINUS

HET HOOGSTE VUUR

3. DE ZONE VAN DE
ONGELUKKIGE HUWELIJKEN (3/3)

4. IN DE KOSMISCHE BEWUSTZIJNSSFEER

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus (1890-1981), dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

INHOUD

3
Het hoogste vuur:
3. De zone van de ongelukkige
huwelijken (3/3)

10
Het hoogste vuur:
4. In de kosmische
bewustzijnssfeer

Martinus

18
De kunst om een gelukkig
huwelijk te krijgen

Martinus

21
Kindje Jezus met duif

André Stroobant

COLOFON

© 2019 Martinus Instituut, Kopenhagen,
Denemarken
Redactie: André Stroobant, Den Haag (m.m.v.
Gerard Oude Groen)
Layout: Jan de With, Asperen
Druk: Happy Copy, Kopieer- & Printservice,
Den Haag

Een uitgave van:
Stichting Martinus Centrum
Bautersemstraat 42
2518 PC Den Haag
tel. (070) 383 11 48 of (0570) 600 447
info@martinuscentrum.nl
www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar €20,00
Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.
IBAN: NLI7INGB 0002 6646 92 – BIC: INGBNL2A

*Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na
schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.*

HET HOOGSTE VUUR

3. DE ZONE VAN DE ONGELUKKIGE HUWELIJKEN

MARTINUS

3/3

3.21. Christus heeft naastenliefde verkondigd en geen echtelijke liefde

Zodra de tegenovergestelde pool zo ontwikkeld is dat deze ook een seksueel verlangen losmaakt en de wezens, zoals hier geschilderd, door wezens van hun eigen geslacht aangetrokken worden, zien we een toestand die helemaal niet door de massa begrepen is en hemeltergend in strijd is met de traditie die in de vorm van de eenpoligheid duizenden jaren aangezien is voor iets wat voor eeuwig noodzakelijk, onwrikbaar en een levensvoorwaarde zou zijn, hoewel de dubbelpolige of beginnende menselijke toestand hier en daar zowel in als tussen de regels van de tekst van de godsdiensten te lezen is geweest. Hierin is geboden dat we onze naaste moeten liefhebben als onszelf. Dit gebod kan onmogelijk nageleefd worden zolang zowel de lichamelijke als de psychische structuur van het wezen er enkel voor gebouwd is om een specifiek geslacht en daarmee een specifiek soort wezens, namelijk de wezens van het tegenovergestelde geslacht, lief te hebben. Hoe zullen de wezens hun vijanden kunnen liefhebben en degenen zegenen die hen vervloeken, degenen goed doen die hen haten, en bidden voor degenen

die hen kwaad doen en vervolgen (Matth. 5: 43-44), zolang ze van nature enkel geschapen zijn om een wezen van het tegenovergestelde geslacht te kunnen liefhebben? En als er iemand is die dat vandaag de dag wel kan, dan zijn dat in ieder geval niet de wezens die een voor honderd procent volmaakte huwelijksstructuur hebben.

Waarom waren de allergrootste mensen die op aarde geleefd hebben geen schitterende idealen als echtgenoot? Waarom zoeken velen die een hoge wijsheid bereikt hebben de eenzaamheid en niet het huwelijk? Als het huwelijk het absoluut enig en hoogst zaligmakende was, waarom was Christus dan niet getrouwd en trad hij op als honderd procent echtgenoot. Waarom zegt hij tegen zijn discipelen: “Want in de opstanding huwen zij niet en worden zij niet ten huwelijk genomen, maar zijn zij als engelen in de hemel” (Matth. 22:30). Wat zijn engelen? Zijn dat niet juist volmaakte wezens, wezens die mensen naar Gods beeld, als zijn gelijkenis geworden zijn? Christus wijst er in ieder geval niet op dat het huwelijk het eindresultaat is van Gods verheffing van de mens, maar wel op een heel ander soort wezens, namelijk engelen. Heeft Jezus niet juist de mensenliefde gepraktiseerd en verkondigd en niet de huwelijksliefde. En is deze naastenliefde of alliefde juist niet het gedrag van de engelen? Waarom zou hij anders naar de niet huwelijksstate van de engelen verwijzen?

3.22. Het fysieke organisme zal een volmaakt werktuig worden voor de allerhoogste sympathie

We hebben nu een glimp gezien van hoe de poolverandering Gods schepping van de mens reguleert. Hoe die het dier omvormt tot een mens en in die mens het voortbrengen van de kunstmatige liefde laat degenereren ten gunste van een in de mentaliteit van de mensen werkelijk verankerd en werkelijk beginnend vermogen om lief te hebben, onafhankelijk van de eenslachtige toestand die in feite alleen

liefde voor het tegenovergestelde geslacht voortbrengt. We zien hier hoe de tweeslachtige toestand begint te stimuleren dat de door de lijdenservaringen voortgebrachte humaniteit of ware liefde alle medewezens omvat, los van het feit of ze tot het eigen geslacht of tot het tegenovergestelde geslacht behoren. Hoe moet het vermogen om je naaste lief te hebben als jezelf anders kunnen ontstaan? De normale lijn door middel van de poolverandering is dus dat de mens ertoe gebracht wordt om zijn naaste lief te hebben als zichzelf. Naarmate deze liefde zich steeds meer ontwikkelt, vormt deze ook het fysieke organisme om om een volmaakt werktuig te worden voor de ontplooiing van deze door het allerhoogste vuur gedragen, allerhoogste sympathie, die geen beperkte eenpoligheid is maar een dubbelpoligheid in zijn volledige ontplooiing, zoals die juist voorkomt in alle geestelijke sferen en rijken van de spiraal.

3.23. De opvatting van de massa over de homoseksuele gesteldheid

Hoe kijken de mensen nu naar deze ontwikkeling of naar de wezens die zich in dit gebied van de seksuele omvorming bevinden? Dan moeten we eerst kijken naar wie deze mensen zijn. Van alle mensen op aarde is een buitengewoon grote meerderheid nog sterk bewust eenpolig. Het zijn wezens die zich in werkelijkheid nog op grote schaal in het stadium van het huwelijk bevinden en absoluut geen enkel idee van een psychische verandering in hun ziel of in hun seksuele drift hebben. Hun grootste geluk is nog steeds het geluk dat door verliefdheid tot stand gebracht wordt en dat tot een huwelijk leidt. En ook al is dat huwelijk niet gelukkig en komt het tot een echtscheiding, dan wordt steeds maar weer een poging gedaan, totdat het ongeluk en het lijden uiteindelijk de interesse in een huwelijk en daarmee het verliefdheidsvermogen verzwakken. Dan is bij deze mensen zonder dat ze het door hebben plotseling dezelfde

degeneratie van het huwelijk en de eenpoligheid een feit net als bij de wezens die we zojuist besproken hebben. Voorlopig bestaat er echter een grote meerderheid van de mensen op aarde tegenover een minderheid van anders ingestelde mensen. De grote meerderheid leeft met de opvatting over het huwelijk als een absoluut onwrikbare en eeuwig levensvoorwaardelijke traditie en kan beslist niet voelen of begrijpen dat een levenssituatie die niet op het huwelijk en de geslachtelijke paringsdaad berust een normale toestand kan zijn. Voor hen is dat in zijn mildste vorm beslist een abnormaliteit. Ze hebben nooit gehoord en nooit geleerd dat iets anders dan het huwelijk tussen de twee geslachten, man en vrouw, de eigenlijke eindbestemming van het leven is, en dat ze daarom als eenpolige wezens de geheel volmaakte mensen naar Gods beeld zijn, wat ze, zoals we gezien hebben, absoluut niet kunnen zijn. Ja, dat twee wezens van hetzelfde geslacht elkaar een intieme sympathie met een zweem van seksualiteit kunnen tonen, ook al is die beslist niet identiek met verliefdheid, is in bepaalde landen zelfs strafbaar. Deze wezens worden 'homoseksueel' of 'homofiel' genoemd. Zo'n intieme relatie tussen twee wezens van hetzelfde geslacht is een heel interessant en welkom onderwerp als voorwerp voor roddel of sensatie. Maar deze nieuwe sympathietoestand is een ontwikkelingsgebied precies zoals de groei van een embryo in de baarmoeder en die kan niet veranderd worden, niet door strafmaatregelen, noch door roddel of schandalen. Bijna al deze wezens hebben in het verleden vanwege hun verder ontwikkelde gesteldheid en de hierdoor veroorzaakte afwijking van de kudde moeten lijden onder alle hierdoor voortgebrachte onaangenaamheden van de kudde en die moeten verdragen.

3.24. Er moet een morele richtlijn zijn voor zowel eenpolige als dubbepolige wezens

Als verontschuldiging voor de kudde dient dat zij van

deze, van de kudde afwijkende wezens in feite alleen de ontsporingen zien van de dubbelpolige gesteldheid, die overigens normaal voor deze wezens zou moeten zijn. Er moet een morele richtlijn zijn voor dubbelpolige wezens, net zo goed als die er voor de eenpolige wezens moet zijn. Net zoals de relatie van de wezens in het huwelijk moreel moet zijn, dat wil zeggen absoluut hun geluk, levenslust en vreugde moet stimuleren, zo moet de relatie van de dubbelpoligen vanzelfsprekend ook absoluut de vreugde en levenslust van deze wezens stimuleren. In de gevallen waarin de eenpoligheid en de dubbelpoligheid dat niet doen, zijn ze beide abnormaal of ontspoord. Als de wezens met hun seksuele drift andere wezens aantoonbaar verdriet en ongeluk bezorgen, is dat net zo immoreel en abnormaal als wanneer ze andere mensen ongeluk, verdriet en lijden bezorgen met hun handen en fysieke kunnen. We moeten begrijpen dat net zoals de intelligentieontwikkeling zonder humaniteitsgevoel de wezens naar een zeer duidelijke godenschemering of dag-des-oordeeltijdperk leidde, zo kan het nieuwe seksuele gevoel het wezen net zo'n duister godenschemerings- of dag-des-oordeelsgebied binnen leiden

3.25. Als de vrije en natuurlijke ontwikkeling van de dubbelpoligheid door de onwetendheid van de kudde onderdrukt wordt

Als de mens door de poolverandering uit het huwelijk oftewel uit de door verliefdheid gestabiliseerde positie van de paringstoestand gerukt is en hij nog niet voldoende humaniteit of nog niet zo'n naastenliefde bezit dat hij het niet over zijn hart kan verkrijgen om een ander wezen kwaad te doen, ligt de weg voor zo iemand open naar vele zeer duistere ontsporingen. Vooral omdat deze mens tot nu toe overgeleverd is geweest aan volledige onwetendheid omtrent zijn gesteldheid, waarvoor hij absoluut geen advies van anderen kon vragen, omdat hij dan moest vrezen om als

paria beschouwd te worden, of als een abnormaal en griezelig wezen. Hij moest over zijn in feite voor hemzelf volstrekt normale gesteldheid waken als een bijna levensgevaarlijk geheim. Niet eens zijn familie durfde hij in vertrouwen te nemen om geen slachtoffer te worden van hun woede, verbittering en onbegrip en eventuele verbanning van thuis. Door zo'n weerstand die letterlijk een overeenkomstige kolossale barrière vormde voor een in het wezen groeiende, normale, innerlijke natuurkracht – die dus niet tot ontlasting kon komen via de weg die natuurlijk was, namelijk door begrip van zijn medemensen en door hun begeleiding en opvoeding – moest deze kracht zich andere wegen banen, zelfs soms alles kapot maken wat in feite natuurlijk was. Hoe moesten de wezens met zo'n min of meer verknipte psyche zich voelen en gedragen tegenover hun medemensen? Tja, hoe zou een mens worden die voor honderd procent voorbeschikt was voor het huwelijk, maar niet volgens zijn aard kon leven en deze geheim moest houden, omdat het levensgevaarlijk was deze neiging aan de goegemeente te openbaren, aangezien die het huwelijk absoluut niet kende en zo'n aard helemaal niet had en deze gesteldheid daarom als abnormaal moest beschouwen, en zelfs gewoon strafbaar vond. Zou zo'n situatie ten slotte geen werkelijk abnormale wezens van deze mensen moeten maken? En vooral vanwege dit onbegrip van de massa ten aanzien van het werkelijke doel van het leven of ten aanzien van het goddelijke wereldplan, volgens hetwelk God de mens naar zijn beeld scheidt, bestaat er nu een hele oceaan van seksuele ontsporingen: perversiteit, lustmoord, sadisme, pyromanie en kleptomanie en andere psychopathische toestanden. Al deze ontsporingen zijn uitlopers die de gelegenheid gekregen hebben om zich te vertakken vanwege de seksuele geheimhouding van normale psychische wortelscheuten naar een hogere levenstoestand, die echter vanwege onwetendheid en geheimhouding niet gesnoeid en verzorgd zijn op de manier

waarop ze de wezens de vreugde, het geluk en de zuiver menselijke situatie hebben kunnen geven, die de bedoeling van het leven is en waarzonder de mens naar Gods beeld een onmogelijkheid zal blijven.

3.26. Kosmische leraren zullen de weg banen voor de naastenliefde

Maar in de toekomst wordt het gelukkig beter. De hoeveelheid ervaringen juist op deze gebieden vormt uitstekend materiaal voor toekomstige kosmische leraren om de menselijke ontwikkeling buitenom de uit deze verschijnselen bestaande kant van het duivelbewustzijn heen te helpen en te begeleiden.

Door de duisternis zijn al deze ervaringen ontstaan, waardoor een onwetende mensheid inzicht kan krijgen in haar situatie en kan meewerken aan het geven van kosmisch onderwijs en de weg kan banen voor de ontwikkeling van de naastenliefde, waarzonder geen enkel wezen de mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis kan worden en de culminatie van het licht kan beleven, die de eenwording met God inhoudt.

4. IN DE KOSMISCHE BEWUSTZIJNSSFEER

4.1. Het dubbelpolige en het eenpolige wezen

We hebben nu gezien hoe God de mens schept en hoe deze schepping door veel stadia van omvorming gaat in het plantenrijk, in het dierenrijk en in het dag-des-oordeelstijdperk, waarin de mens het duivelbewustzijn of de genialiteit in het ontplooiën van het moordprincipe of het principe

van het doden beleefde. We hebben gezien hoe de mens na deze culminatie geleid werd naar een groeiende begaafdheid in humaniteit of naar het vermogen om het niet over zijn hart te kunnen verkrijgen om kwaad te doen of om andere mensen pijn te doen. Ja, hij werd zelfs zover in humaniteit geleid dat hij liever zelf wil lijden dan dat hij wil hebben dat anderen zullen lijden. Hij werd een wezen dat zijn naaste liefheeft als zichzelf. Juist deze volmaakte liefde is Gods beeld en doel van de schepping van de mens. Was het wezen niet tot deze volmaaktheid omgevormd, dan kon het natuurlijk onmogelijk een vreugde voor alles en iedereen zijn. En zonder dat te zijn kon het onmogelijk in harmonie met Gods overige schepping of manifestatieontplooiing zijn, waarvan de grondtoon immers juist culminerende liefde is. Geen enkele manifestatie kan echter tot stand gebracht worden zonder organen. De organische structuur voor de naastenliefde is de dubbelpoligheid en de organische structuur voor de echtelijke liefde is de eenpoligheid.

We hebben gezien hoe de eenpoligheid geleidelijk aan steeds meer veranderd werd in de dubbelpolige toestand. Daarmee moest de parings- of huwelijksympathie in overeenkomstige mate degenereren. In de eenpolige toestand kon het wezen in feite alleen wezens van het tegenovergestelde geslacht liefhebben. In een wereld waarin enkel absoluut mannelijke wezens en absoluut vrouwelijke wezens bestaan kan universele liefde onmogelijk tot manifestatie komen. Zuiver mannelijke wezens zijn niet geschapen om mannelijke wezens te kunnen liefhebben, en zuiver vrouwelijke wezens zijn ook niet geschapen om vrouwelijke wezens te kunnen liefhebben. Ze zouden evenmin wezens van het tegenovergestelde geslacht kunnen liefhebben, als hun organisme niet zodanig was uitgerust dat ze een kunstmatige, overmatige paringsdrift of seksuele begeerte konden ontwikkelen, waarvan de levensnoodzakelijke bevrediging juist afhankelijk is van wezens van het tegenovergestelde

geslacht. Daarom vormen de wezens van dit geslacht een object van licht voor de drift van deze wezens. Dat deze drift het vermogen heeft om een wit voetje te halen bij de gewenste seksuele partner is duidelijk. Tegenover zijn eigen geslacht bestaat die aantrekking natuurlijk niet. In de primitieve mensen die bijna in het stadium van het dier verkeren, bestaat geen humaan vermogen buiten het parings- en nakomelingen gebied. De wezens van hetzelfde geslacht kunnen voor de seksuele begeerte of honger van de wezens dus geen object zijn om de paring mee te beleven. Om voor deze wezens te preken dat ze niet alleen hun partner en nageslacht moeten liefhebben maar dat ze ook wezens van hun eigen geslacht moeten liefhebben zoals ze zichzelf liefhebben, is zinloos.

4.2. Het Mozesprincipe en het Christusprincipe

De verkondiging van de instructie en geboden van Jezus met betrekking tot het menselijke gedrag geeft aan dat we onze naaste moeten liefhebben als onszelf. Er wordt absoluut niet gezegd dat we alleen onze partner en nakomelingen moeten liefhebben als onszelf. Hij zegt juist dat we onder meer onze vijanden moeten liefhebben en hen goed moeten doen die ons benadelen (zie Matth. 5:44). We zien dat de wereld via Christus een instructie krijgt die bij wijze van spreken het tegenovergestelde is van de Wet van Mozes, die juist beweert dat het huwelijk en de paringsliefde het belangrijkste zijn en dat men zijn vrienden moet liefhebben en zijn vijanden moet haten. Hier geldt een oog voor een oog en een tand voor een tand (Exod. 21:24). Voor Christus geldt echter dat we het zwaard op zijn plaats brengen, want wie door het zwaard doodt, zal door het zwaard omkomen (Matth. 26:52), en hij zegt ook dat we de linkerwang moeten toekeren als we op de rechter geslagen worden. Denk je niet dat zijn woorden over de liefde doelen op een ander psychisch vlak dan juist dat van het huwelijk? Waarom kwam

Mozes niet met dat liefdesgebod? Nee, dat deed hij niet. Hij leefde immers zelf in de lichttoestand van het huwelijk of van de paringstoestand. De psychische toestand die nu bezig is zijn intocht in de wereld te doen, was in zijn tijd niet aanstaande. Daarentegen hebben latere generaties, met name in onze tijd, gezien dat er zich een nieuwe sympathie in de mensen aan het ontwikkelen is, die juist niet door eenslachtingheid of huwelijk bepaald wordt. Daarom moest Christus de mensen een nieuwe verruiming van de liefdeshorizon geven. Hij was immers zelf het prototype van deze liefde. Hij demonstreerde zichzelf niet als een stralende, ideale huwelijkspartner, wat natuurlijk op zijn plaats geweest was als die vorm van geluk het eindresultaat van Gods schepping van de mens zou zijn geweest.

4.3. De aarde is nog arm aan dubbelpolige wezens

Aan de richtlijn voor de Mozesmanifestaties en aan de manifestaties van Jezus is duidelijk te zien in welke richting de ontwikkeling of Gods schepping van de mens zou gaan. We hebben hier gezien dat dit de vervulling van de kosmische kringloop is. Nog is zo'n grote meerderheid van de mensen op aarde slechts cerebraal bewust of dagbewust in de paringsliefde dat dit de primaire seksuele structuur is. En die moet ook nog tot ver, ver in de toekomst blijven bestaan. De humane kant van de massa is nog zeer beperkt. Het komt nog algemeen voor dat 'ieder zichzelf het naast is'. Maar naast dit feit is het ook een onwrikbaar feit dat een grote groep mensen – ook al is het een minderheid en hebben deze mensen vanwege de kosmische onwetendheid van de mensen nog geen bijzondere erkenning en autoriteit gekregen als een normale schakel in de ontwikkeling – helemaal klaar is met het principe van het huwelijk. Hun innerlijke organische structuur is al min of meer zo omgevormd dat ze zich helemaal niet meer dagbewust van huwelijks- of verliefdheidseigenschappen zijn. Ze voelen zich er niet meer

toe aangetrokken om in een huwelijk gebonden te zijn. Ze hebben zo'n hoog humaan niveau dat hun sympathievermogen hun mildheid en goedheid naar alle kanten laat uitstralen. Ze voelen zich min of meer bevriend met iedereen, ook met wezens die eventueel tegen hen zijn en die over hen roddelen en hen vervolgen. Ze kunnen het niet over hun hart verkrijgen enig wezen kwaad te doen. Ze hebben geen eerzucht, ze wensen geen grote materiële functies te bekleden en zijn in de regel in heel bescheiden, ondergeschikte baantjes te vinden. We moeten in verband hiermee echter begrijpen dat de aarde nog zeer arm is aan zulke wezens, omdat die bijna allemaal opgehouden zijn om op aarde te incarneren. Maar dat betekent niet dat ze klaar zijn met reïncarneren. Ze hebben nog een ontwikkelingstijdperk voor de ontwikkeling van een beginnend nieuw menselijk organisme voor zich; een organisme dat steeds meer geschikt wordt voor materialisatie en dematerialisatie en voor de normale liefdesculminatie of de zaligheidsaanraking met andere wezens, waarmee dit het organisme voor de volmaakte mens in het volmaakte mensenrijk wordt.

4.4. De normale lijn van de toenemende dubbelpoligheid

Hier op aarde zijn de mensen niet zo zeer bekend met de levensvorm buiten die van het huwelijk. Als de huwelijks-toestand van iemand gedegeneerd is en het wezen niet geschikt is voor het huwelijk, dan is het tot nu toe de gangbare opvatting geweest dat zo iemand abnormaal is. En zoals eerder verklaard, bestaat er daarom een zone die gevormd wordt door deze wezens die niet langer geschikt zijn voor een huwelijk. Binnen deze groep geldt dat iedereen in meerdere of mindere mate ongeschikt is voor het huwelijk. Sommigen leven nog in een huwelijk zonder zich echt te realiseren dat ze er niet geschikt voor zijn. Deze huwelijken eindigen meestal in scheidingen en het aangaan van nieuwe

huwelijken. Anderen leven hun gehele leven ongehuwd en alleen. Ze zijn niet ontspoord maar bewegen zich langs de door de ontwikkeling gegeven normale lijn. Weer anderen leven in seksuele ontsporingen, perversiteit en de hierdoor voortgebrachte ziekelijke toestanden. Omdat de massa juist het meest de ontspoorde en ziekelijke wezens ziet, is het niet zo vreemd dat deze groep sterk afstotend werkt en door de onwetendheid van de massa ook niet begrepen wordt. Omdat de voor het huwelijk ongeschikte wezens die de normale lijn volgen niet zichtbaar zijn, aangezien ze hun specifieke aard voor zich houden, kent de massa hen niet zo goed. De massa denkt daarom dat alles wat van de huwelijksstoestand afwijkt abnormaal is. Ze geven alles aan met hetzelfde begrip, namelijk het begrip 'homoseksualiteit'. Dat die uitdrukking een heel slechte klank in de oren van de mensen heeft, spreekt daarom vanzelf. Binnen de van het huwelijk afwijkende groep bestaat echter een absoluut normale lijn, maar omdat noch de wetenschap, noch de godsdienst een richtlijn of morele leer voor de psychische gesteldheid van deze wezens gegeven heeft, heeft deze psyche in het wilde weg moeten opgroeien. Deze gesteldheid is zelfs vervolgd met straffen en doodstraf in plaats van informatie en begeleiding dienaangaande. Dat een grote groep van deze wezens om straf te vermijden de voor hen overigens natuurlijke begeerte, een voor hen natuurlijke seksuele honger, geheim moest houden en deze niet bevredigd werd – wat deze wezens mettertijd onvermijdelijk in meerdere of mindere mate mentaal in verwarring moest brengen en een neiging tot ontsporing moest creëren – spreekt vanzelf. De wereld begint echter in te zien, dat er een bedoeling moet zijn met al deze verschijnselen. Dit mysterie zal met de openbaring van de geesteswetenschap of de kosmische psychologie begrepen worden en er zal notitie van genomen worden. Dan zal er ruimte gemaakt worden voor dit ontwikkelingstijdperk op aarde. Het is niet de bedoeling

van het leven dat de mensheid in stagnatie, intolerantie en onwetendheid omtrent het werkelijke leven of het werkelijk levende ten onder zal gaan in haar kolossale kennis over de materie of de dode dingen.

4.5. De volmaakte mens

Om een op kosmische bewustzijnsgebieden nog onwetende of bewusteloze mensheid over de volledig ontwikkelde mens te vertellen is nog niet zo gemakkelijk. Er bestaan nog niet zoveel ervaringen op dat gebied om hier op aarde naar te verwijzen. Maar ik zal toch proberen hier de volmaakte mens te schetsen. We hebben nu al gezien dat het een wezen is dat geheel vrij is van huwelijks-eigenschappen. Het heeft de eenpoligheid allang verlaten en is dubbelpolig geworden, dat wil zeggen dat de toestand van zijn seksuele polen, het mannelijke en het vrouwelijke principe, in evenwicht gekomen is, zodat het wezen noch mannelijk, noch vrouwelijk is. Het heeft een heel andere aard en uitstraling. Hoewel dit wezen zich hier op aarde nog in een mannelijk of vrouwelijk organisme moet bevinden en respectievelijk als man of vrouw opgevat zal worden, is het wezen beslist geen van beide. We weten al dat zo'n man of vrouw klaar is met het huwelijk, klaar is met kinderen voortbrengen en klaar is met samenleven met een wezen van het tegenovergestelde geslacht. De organische structuur is veranderd zodat er in de psyche van zo'n wezen geen verliefdheid meer kan voorkomen, die immers een buitenproportioneel kunstmatige sympathieontplooiing is, die iemand beslist het hoogste geluk kan schenken maar die in het stadium van de onvolmaakte mens iemand ook de kwellingen van het vreselijkste lijden oftewel ongelukkige liefdesrelaties kan bezorgen. Dat kan bij de volmaakte mens dus niet plaatsvinden, omdat die geen verliefdheid of buitenproportioneel verlangen naar wederliefde kan koesteren. Hij wordt niet ongelukkig, omdat er niet van hem gehouden wordt.

Zijn liefdesontplooiing berust niet op enige verwachting van een evenredige beantwoording. Daarentegen ontplooit zijn sympathievermogen nu de liefdescapaciteit die hij door middel van de lijdenservaringen van duizenden jaren of van vele levens ontwikkeld heeft. De grootste vreugde is daadwerkelijk liever te geven dan te nemen. Door zijn humane toestand en gedrag is de mens na het beleven van verscheidene kosmische flitsen zover gekomen dat hij de grote inwijding oftewel 'de grote geboorte' doormaakt, die permanent kosmisch bewustzijn in de psyche van de wezens voortbrengt. Wat is dan kosmisch bewustzijn? Kosmisch bewustzijn is hetzelfde als een bewustzijnstoestand die het wezen het vermogen geeft om alle eeuwige maar onzichtbare realiteiten waarvan al het zintuiglijke of zichtbare een gevolg is, te beleven, dat wil dus zeggen de beleving dat zijn eigen Ik of Zelf identiek is met de onsterfelijkheid, met de oneindigheid en met de eeuwigheid, en daarmee met de beleving één met de Godheid en één met de weg, de waarheid en het leven (Joh. 14:6) te zijn.

Gods plan met de schepping van de mens naar zijn beeld, als zijn gelijkenis is hiermee in vervulling gegaan en de oplossing van het levensmysterie is aan de mens geopenbaard.

De artikelen zijn een weergave van een manuscript dat Martinus geschreven heeft als voorbereiding voor een serie van vier speciale lezingen met de gezamenlijke titel *Het hoogste vuur*. Martinus gebruikte zijn manuscript normaal niet tijdens zijn lezingen, maar sprak vrij en geïnspireerd. Kleine correcties en kopjes van Torben Hedegaard. Goedgekeurd door bestuur op 1 december 2012. De serie is niet eerder in de Deense Kosmos gepubliceerd. Verschenen in de Deense Kosmos nr. 4, 5, en 7 2013 met als titel: *Den højeste ild*.

© Vertaling A.J. Stroobant 2017.

.....

De kunst om een gelukkig huwelijk te krijgen

MARTINUS

Beste mevrouw NN,

Bij deze wil ik u hartelijk bedanken voor de laatste keer dat we elkaar gezien hebben en voor uw hartelijke groeten uit Aalborg.

Ik hoop dat u het goed maakt. Wel komt het mij voor dat er nu weer enige strubbelingen zijn tussen u en uw man; maar ik hoop toch oprecht dat jullie elkaar geleidelijk aan zullen leren begrijpen. Twee zulke ontwikkelde mensen zouden immers een manier moeten kunnen vinden, waarop ze het meest mogelijke uit het leven kunnen halen. Ik kan alleen maar zien dat u en uw man ieder voor zich geweldige mensen zijn en het verbaast me dat jullie ondanks dat elkaar toch echt verdriet kunnen doen.

Het is heel noodzakelijk dat we hier in deze onvolmaakte en egoïstische wereld één ding niet vergeten, namelijk dat voor geen enkel mens al zijn verlangens geheel bevredigd kunnen worden en met name niet in een huwelijk. Hier zal er altijd het een of ander bij de andere partner zijn dat niet voldoet aan de wensen of idealen die iemand van te voren had. Deze teleurstellingen zijn er echter alleen maar om de mens te veredelen en te ontwikkelen en hem eraan te wennen om zich te schikken. Door deze dingen worden echtgenoten getraind om uiteindelijk hoogstaande mensen te worden, mits ze de strijd durven aan te gaan.

In ieder huwelijk zal er daarom altijd enige schaduw voorkomen. Die schaduwkant kan absoluut niet met enig ander licht beschenen worden dan met de eigen sympathie of liefde van de

partners voor elkaar. De kunst om een huwelijk gelukkig te laten zijn bestaat er namelijk in om de dingen vanuit de kant van de tegenpartij te kunnen begrijpen en bijgevolg in hoge mate geduld te hebben, tolerant te zijn en op geen enkele manier de behoefte te hebben om ertegenin te gaan, haatdragend te zijn of de onvolmaakte kanten van de andere partner te vergelden. Besef wel dat zulk gedrag alleen maar duidt op iets in iemands aard dat hij niet kan beheersen. Alle woede hierover is op zich al heel onrechtvaardig.

Natuurlijk kan het samenleven zo belastend zijn dat het het meest liefdevolle zal zijn dat de partners uit elkaar gaan. Dat zal vooral het geval zijn wanneer er sprake is van direct lichamelijke geweld, dronkenschap, luiheid of een financiële crisis door gokken en uitpattingen. Maar beste mevrouw NN, zo iets komt in uw huwelijk helemaal niet voor. Bovendien heeft de Voorzienigheid ervoor gezorgd dat jullie huwelijk de bescherming zal bieden aan een schattig wezentje, voor wie u en uw man de taak hebben gekregen om er de ouders voor te zijn. Hier ligt ook een verplichting die het liefst op de beste manier vervuld zou moeten worden, ook al kan dat misschien vaak met tranen gepaard gaan.

Aan de andere kant kan zo'n klein wezen ook in de loop van tijd het grootste, schitterende zonnestraaltje in een huwelijk worden.

Het leven vraagt veel van ieder wezen, maar wordt aan deze vragen voldaan, dan geeft dat uiteindelijk ook liefde en zegen in honderdvoud terug.

Ik weet niet welke onvolmaakte kanten uw man heeft, maar het lijkt me niet dat hij iets heeft van de eerdergenoemde ernstige soort zoals dronkenschap, luiheid, gokken en uitpattingen, maar het daarentegen heerlijk vindt om jullie gezin te koesteren en te beschermen, en dat hij, wat het allerbelangrijkste is, heel veel van u houdt, ook al vindt hij het misschien soms moeilijk om dat duidelijk te tonen. Maar de tranen die ik in zijn ogen gezien heb, liegen niet.

Dat ik het nodig gevonden heb u dit allemaal te schrijven en uw man op een bepaalde manier te verdedigen, moet u natuurlijk niet zo opvatten dat ik voel dat u de schuldige bent van de problemen en uw man een stralend ideaal is. Maar omdat ik heel erg op jullie beiden gesteld ben, kan ik alleen maar de verdediger van uw man zijn tegenover u, net zoals ik uw verdediger ben tegenover uw man. Het zou tegen mijn aard zijn om op te treden als een partijdige rechter van de een tegenover de ander.

Omdat ik weet dat u waarde hecht aan mijn raadgevingen en uw best zult doen om me juist te begrijpen, heb ik hier op een paar dingen gewezen die in zo'n serieuze zaak als een huwelijk de moeite waard zijn om goed en ernstig over na te denken. Het is maar een geringe poging om er toe bij te dragen licht te scheppen in het sombere weer waarvan ik niet graag zie dat twee zulke lieve vrienden van mij er steeds in moeten verkeren.

Maar mocht het ondanks alles toch tot een scheiding komen tussen u en uw man, laat dat dan gebeuren in vriendschap of in vredelievendheid. Een echtscheiding hoeft niet altijd onmin of vijandschap te betekenen. Het kan heel goed een toegenegen overeenkomst zijn.

Met mijn hartelijkste groeten aan de hele familie,

A handwritten signature in cursive script, appearing to read 'Martinus', with a horizontal line underneath it.

Dit artikel is de weergave van een brief van Martinus van 3 maart 1938. De titel, het uittypen en de nieuwe spelling door Torben Hedegaard. Goedgekeurd door de Raad 1-4-2017. Artikel-id: M31615. Voor het eerst gepubliceerd in de Deense Kosmos nr. 3, 2018.
©Vertaling A.J. Stroobant, januari 2019.

KINDJE JEZUS MET DUIF

ANDRÉ STROOBANT

Beste lezer,

Een foto van het kindje Jezus? Nu Pasen in zicht is! Ja, dus, en dat komt omdat ik de kleine Jezus nog nooit had gezien met een duif in zijn hand. En omdat de gedachten die dat albasten beeldje (Frankrijk ca. 1400) bij me opwekten wel een relatie hebben met het artikel in dit maartnummer, waarin Martinus het verkrijgen van kosmisch bewustzijn beschrijft als bekroning na duizenden jaren van lijdenservaringen. Deze foto is genomen in het museum de Valkhof in Nijmegen, bij de tentoonstelling van een deel van het gebedenboek van Maria van Gelre. Je ziet Jezus wel afgebeeld met allerlei attributen, appels, peren, druiven, de aardbol, andersoortige vogeltjes, noem maar op, maar met een duif? Bij deze duif dacht ik in eerste instantie aan de vredesduif, Christus wordt ook wel Vrededorst genoemd. Maar in tweede instantie bedacht ik dat de

duif natuurlijk het symbool van de Heilige Geest is. Volgens de Bijbel zou de heilige geest zijn neergedaald tijdens de doop in de Jordaan door Johannes. Maar uit dit beeld op de tentoonstelling zou je kunnen opmaken dat Jezus als klein kind al begiftigd was met de heilige geest. Zo beschrijft Martinus het ook. Het rijk van Jezus was niet van deze wereld. Wereldverlossers van het kaliber van Jezus (en Martinus) komen vanuit de geestelijke wereld, hun permanente verblijfplaats, en bezitten vóór hun incarnatie in de fysieke wereld al kosmisch bewustzijn, dat hetzelfde is als de heilige geest. Als hun lichaam volledig ontwikkeld is rond het dertigste levensjaar maken ze een inwijdingsproces door. Dan bezit deze ingewijde volledig kosmisch bewustzijn oftewel de heilige geest. Martinus beschrijft het verschil tussen hem (en Jezus) en ons, aardemensen, heel beknopt in hoofdstuk 1, paragraaf 15 van het nieuw uitgekomen boek *Het eeuwige Wereldbeeld, de Grand Cursus*. Daar schrijft Martinus dat hij kosmisch bewustzijn heeft meegekregen bij zijn komst op aarde. Wij aardemensen moeten dat verkrijgen “door een intelligente, wakker dagbewuste beleving met behulp van de Voorzienigheid.” Dat is wel erg beknopt en Martinus zal dat zeker nader verklaren verderop in het boek (alleen ben ik nog niet zover gekomen met de vertaling). Maar ik neem daar een voorschot op. Voorwaarde is een voldoende ontwikkeld humaan gevoel. Maar dan voor de laatste fase in de ontwikkeling komt de intelligentie aan bod. Door de Voorzienigheid wordt een wereldverlosser gezonden, die met een nieuwe uitleg van de eeuwige waarheden komt. De

Citaat

.....
De organische structuur voor de naastenliefde is dus de dubbelpoligheid en de organische structuur voor de echte-lijke liefde is de eenpoligheid.
.....

mensen zullen die dan eerst theoretisch begrijpen en vervolgens proberen er steeds meer naar te gaan leven. Als voorlopers beleven de mensen kosmische flitsen, die uiteindelijk eindigen met permanent kosmisch bewustzijn.

In de Bijbel wordt het zwanger raken van Maria als volgt beschreven: “Toen (...) Maria ondertrouwd was met Jozef, bleek zij, voordat zij gingen samenwonen, zwanger te zijn uit de Heilige Geest” volgens Mattheus 1:18 en “De Heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen” volgens Lucas 1:35*. Op de een of andere manier was de heilige geest bij de bevruchting betrokken. Een duif symboliseert die geest. En die duif staat op veel schilderijen weergegeven. Ik herinner me wel een schilderij waarin in de lichtstraal naar Maria een baby'tje naar beneden duikt, helaas is de foto ervan mislukt.

Nu is niet te achterhalen wat de beeldhouwer van het weergegeven albasten beeld gedacht heeft. Tijdens het Concilie van Chalcedon (gelegen aan de Bosporus tegenover het toenmalige Constantinopel) in 451 is de drie-eenheid tot dogma verklaard. Dus God = Christus = Heilige Geest. Hoe het echt zit, daar is veel over nagedacht, geschreven en gestreden, het is een zwaar theologische abstractie. Als kunstenaar kun je de bestanddelen van de drie-eenheid met symbolen weergeven: een bebaarde bejaarde, een duif. De meer wereldlijke Jezus kun je afbeelden in de verschillende omstandigheden en fasen van zijn leven. Ik heb een foto van een schilderij dat in de Accademia in Venetië hangt, van Lorenzo Veneziano (2e helft 14e eeuw). Daarop zijn bij de aankondiging aan Maria wel God Vader, de Heilige Geest en de Zoon Jezus afgebeeld. De weergave van Jezus met de wereldbol en het kruis is een vooraankondiging van zijn offerdood aan het kruis. Het laat zien hoe de Voorzienigheid de in nood verkerende aardemensheid met deze wereldverlosser verder zou helpen. Door de naastenliefde als voorbeeld te stellen. Het is zo mooi dat Martinus

* Het
Neder-
landsch
Bijbelge-
nootschap
1962.

beschrijft dat vanaf het moment van Jezus' dood aan het kruis in de duistere aura rond de aarde licht verscheen en dat vanaf dat moment die aura gaandeweg steeds lichter geworden is. Zie symbool nr. 27: De kosmische stralenglans van de aarde, *Het eeuwige Wereldbeeld*, deel 3. De kruisiging was een keerpunt in de geschiedenis van de aarde, en van haar mensheid.

De aankondiging, Lorenzo Veneziano

A.J. Stroobant 2019.

Internationale weken in Martinus Centrum Klint 2019 van zondag 28 juli t/m vrijdag 9 augustus

Week 5: 28 juli-2 aug. – Grote gedachten in een dagelijks leven

Week 6: 4 aug.-9 aug. – Hoe om te gaan met een uitdagend lot

Reserveren via telefoon 00 45 3834 6280, ma t/m do 13.00-16.00 uur,
vrij 9.00-12.00 uur, of e-mail: info@martinus.dk

